

V I Lenin

Bildandet av Kommunistiska internationalen

Tal vid ett gemensamt högtidssammanträde den 6 mars 1919 med allryska centrala exekutivkommittén, moskvasovjeten, Rysslands kommunistiska partis (bolsjevikerna) moskvakommitté, allryska centrala fackföreningsrådet, fackföreningarna och fabrikskommitéerna i Moskva för att fira bildandet av Kommunistiska Internationalen

(Stormande ovation) Kamrater, till Kommunistiska internationalens 1:a kongress lyckades vi inte få representanter för alla länder där denna organisation har de mest trofasta vänner och där det finns arbetare som helt och fullt sympatiserar med oss. Låt mig därför börja med ett kort citat, som skall visa er, att vi i verkligheten har fler vänner än vi ser, än vi känner till och än vi har kunnat samla här i Moskva, trots alla förföljelser, trots hela världens förenade bourgeoisi, som förefaller allsmäktig. Dessa förföljelser har gått så långt som till försök att omge oss med ett slags kinesisk mur och att tiotals och dussintals bolsjeviker förvisas från världens friaste republiker. Det verkar som om man fruktar, att ett tiotal eller ett dussin bolsjeviker är i stånd att smitta hela världen. Men vi vet naturligtvis, att denna fruktan är löjlig, ty de har redan smittat hela världen, eftersom de ryska arbetarnas kamp redan har övertygat arbetarmassorna i alla länder om att hela världsrevolutionens öde avgörs här i Ryssland.

Kamrater, jag har här ett exemplar av tidningen l'Humanité, en fransk tidning, vars inriktning närmast motsvarar våra mensjevikers eller högernationalistrevolutionärers. Under kriget hetsade denna tidning på det mest skoningslösa sätt mot dem som delade vår ståndpunkt. Nu försvarar tidningen dem som under kriget gick tillsammans med sina länders bourgeoisi. Den rapporterar nu, i sitt nummer av den 13 januari 1919, att det såsom den själv erkänner hållits ett jättemöte av aktiva parti- och fackföreningsmedlemmar i Seinesfederationen, dvs det departement som ligger närmast Paris, ett centrum för den proletära rörelsen och för hela det politiska livet i Frankrike. Förste talaren på detta möte var Bracke, en socialist, som under hela kriget hade samma uppfattning som våra mensjeviker och försvarsvänner på högerkanten. Nu var han mjuk och mild. Inte ett ord om en enda akut fråga! Han slutade med att säga, att han var emot den inblandning hans lands regering företar i den kamp andra länders proletariat för. Hans ord mottogs med starka applåder. Näste talare var en meningsfrände till honom, en viss Pierre Laval. Han talade om demobilisering, den mest akuta frågan i dagens Frankrike, det land som nog fick bringa större offer i detta brottsliga krig än någon annan. Detta land ser nu, att demobiliseringen förhalas och bromsas, att man inte vill genomföra den och förbereder ett nytt krig, som uppenbarligen kommer att kräva nya offer av de franska arbetarna, enbart därför att de franska eller brittiska kapitalisterna skall kunna inhösta ännu större profiter. Tidningen förklarar fortsättningsvis, att den stora publiken lyssnade till talaren, Pierre Laval, men att hans uttalanden mot bolsjevismen framkallade sådana protester och sådan indignation att mötet inte kunde fortsättas. Efter detta kunde medborgare Pierre Renaudel inte få ordet, och mötet avslutades med en kort deklaration av medborgare Péricat. Han är en av de få företrädarna för den franska arbetarrörelsen, som i det väsentliga är solidarisk med oss. Således måste tidningen medge, att mötet avbröt en talare så snart denne vände sig mot bolsjevikerna.

Kamrater, vi kunde för närvarande inte få hit ett enda ombud direkt från Frankrike, och endast en fransman, kamrat Guilbeaux, tog sig hit med stor svårighet. *(Stormande applåder)* Han kommer att tala här idag. Han har i flera månader suttit i fängelse i Schweiz, i denna fria republik, och han anklagades för att ha kontakt med Lenin och förbereda en revolution där. Genom Tyskland eskorterades han av gendarmar och officerare, uppenbarligen av fruktan för att han kunde låta en tändsticka falla, vilken skulle sätta Tyskland i brand.

Men Tyskland brinner också utan en sådan tändsticka. Också i Frankrike finns det som synes personer som sympatiserar med den bolsjevikiska rörelsen. De franska massorna tillhör förmodligen de mest erfarna, politiskt mest skolade, mest aktiva och känsligaste massorna. De tillåter inte en talare vid ett folkmöte att anslå en enda falsk ton: han stoppas. Med hänsyn till det franska temperamentet kan han vara glad över att han inte drogs ner från talarstolen! När därför en mot oss fientlig tidning medger vad som försiggick på detta stora möte, så kan vi säga att det franska proletariatet står på vår sida.

Jag skall anföra ytterligare ett kort citat, ur en italiensk tidning. Det görs så stora försök att isolera oss från den övriga världen, att vi mycket sällan får en socialistisk tidning från utlandet. Som ett sällsynt undantag har vi fått ett exemplar av den italienska tidningen *Avanti!*, organ för Italienska socialistiska partiet, ett parti som deltog i Zimmerwald, kämpade mot kriget och som nu beslutat att inte delta i de gulas kongress i Bern, i den gamla internationalens kongress, där det deltar personer som tillsammans med sina regeringar bidrog till att förlänga detta brottsliga krig. *Avanti!* är fortfarande underkastad sträng censur. Men i det nummer vi tillfälligtvis fått har jag läst en artikel om partilivet i den lilla orten Cavriago – förmodligen en riktig avkrok, eftersom den inte kan återfinnas på någon karta. Arbetare vid ett möte där antog en resolution, som stödde deras tidning för dess kompromisslösa ståndpunkt, och förklarade att de gillade de tyska spartakisterna. Sedan följer några ord på italienska – ”Sovietisti russi” – som trots detta förstås över hela världen. De sänder hälsningar till de ryska ”sovjetisterna” och uttrycker en önskan om att de ryska och tyska revolutionärernas program skall antas i hela världen och bidra till att kampen mot bourgeoisin och det militära herraväldet slutförs. När man läser en sådan resolution, antagen i något slags italienskt Posjechonje,* har man full rätt att säga sig, att de italienska massorna står på vår sida, att de har förstått vad de ryska ”sovjetisterna” är för något, vad de ryska ”sovjetisternas” och de tyska spartakisternas program är för något. Men den gången hade vi ännu inte något sådant program! Vi hade inget gemensamt program med de tyska spartakisterna, men de italienska arbetarna förkastade allt de hade sett i sin borgerliga press, som korrumpad av miljonärer och miljardärer sprider förtal om oss i miljoner exemplar. Den lyckades inte bedra de italienska arbetarna. De italienska arbetarna förstod vad spartakisterna och ”sovjetisterna” var för något och sade, att de sympatiserade med deras program, då detta program ännu inte alls fanns. Det är därför som vår uppgift var så lätt på denna kongress. Vi behövde bara som program skriva ned det som redan inplantats i medvetandet och hjärtana på arbetarna, även sådana som var undångömda i någon avkrok och avskurna från oss av polisiära och militära hinder. Det var därför vi så lätt och i så fullständig endräkt nådde fram till ett enhälligt beslut i alla huvudfrågor. Och vi är helt övertygade om att dessa beslut kommer att röna stark genklang bland alla länders arbetare.

Den sovjetiska rörelsen, kamrater, är den form som vi tillkämpat oss i Ryssland, som nu sprids i hela världen och vars blotta namn ger arbetarna ett helt program. Jag hoppas, kamrater, att vi som fått den stora lyckan att utveckla sovjetformen till seger inte skall bli högmodiga av det.

Vi vet mycket väl, kamrater, att orsaken till att vi blev först med att delta i en proletär sovjetrevolution inte var att vi var lika bra eller bättre förberedda än andra arbetare, utan att vi var sämre förberedda. Just den omständigheten gjorde att vi ställdes inför den mest barbariska, genomruttna fiende, just den omständigheten framkallade revolutionens yttre omfattning. Men vi vet även, att sovjeterna hos oss består än idag, att de kämpar med

* Posjechonje, synonym för en gudsförgäten håla i landsorten med råa patriarkaliska seder och vanor. Uttrycket har vunnit burskap tack vare den ryske satirikern Michail Saltykov-Sjtjedrins verk *Posjechonskaja starina* (Gamla tider i Posjechonje). – *Red*

gigantiska svårigheter, som beror på en otillräcklig kulturnivå och den börda som i mer än ett år drabbat oss, som står ensamma på vår post, i en tid då fiender omger oss från alla håll och då som ni mycket väl vet otroliga lidanden, hungerbördan och omänskliga kval störtat över oss.

Kamrater, de som direkt eller indirekt ställer sig på bourgeoisins sida söker ofta appellera till arbetarna och väcka deras vrede genom att peka på vilka svåra lidanden som nu drabbar arbetarna. Och vi säger till dem: ja, dessa lidanden är svåra och vi döljer dem inte för er. Så säger vi till arbetarna, och de vet detta mycket väl av egen erfarenhet. Ni ser att vi kämpar inte bara för att vinna socialismen för egen del, inte bara för att våra barn skall minnas kapitalisterna och godsägarna som förhistoriska monster; vi kämpar för att arbetarna i hela världen skall segra tillsammans med oss.

Kommunistiska internationalens 1:a kongress, där det fastställdes att sovjeterna vinner arbetarnas sympati i hela världen, visar oss att den internationella kommunistiska revolutionens seger är säkerställd. (*Applåder*) Bourgeoisin kommer fortfarande att rasa i en rad länder; bourgeoisin börjar just med förberedelser till att ta livet av de bästa människorna, socialismens bästa företrädare såsom framgår av vitgardisternas brutala mord på Rosa Luxemburg och Karl Liebknecht. Sådana offer är oundvikliga. Vi söker ingen kompromiss med bourgeoisin, vi går till den sista och avgörande striden mot den. Men vi vet, att efter krigets lidanden, kval och olyckor, då massorna i hela världen kämpar för demobilisering, känner sig bedragna och förstår vilka otroliga skattebördor som pålagts dem av kapitalisterna, som dödade tiotals miljoner människor för att få större profiter – vi vet att tiden för dessa rövares herravälde är ute!

Nu då ordet ”sovjet” förstås av alla är den kommunistiska revolutionens seger säkerställd. Kamraterna i denna sal har sett hur den första sovjetrepubliken bildades, de ser nu hur Tredje internationalen, Kommunistiska internationalen (*applåder*), har bildats, de kommer alla att få se hur en sovjeternas federativa världsrepublik kommer att bildas. (*Applåder*)

Tidningsreferat publicerades den 7 mars 1919 i nr 52 av *Pravda* och nr 52 av *Izvestija VTsIK*
V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 37, s 515-520